УДК 343.163:343.132 (477)
DOI https://doi.org/10.32844/2618-1258.2025.6.82

СМАКОВСЬКИЙ О.С.

ПРОКУРОР У СИСТЕМІ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ЗАКОННОСТІ НЕГЛАСНИХ СЛІДЧИХ (РОЗШУКОВИХ) ДІЙ: ПОВНОВАЖЕННЯ ТА ГАРАНТІЇ ЇХ РЕАЛІЗАЦІЇ

THE PROSECUTOR IN THE SYSTEM FOR ENSURING THE LAWFULNESS OF COVERT INVESTIGATIVE (SEARCH) ACTIONS: POWERS AND SAFEGUARDS FOR THEIR EXERCISE

Статтю присвячено дослідженню місця прокурора в системі суб'єктів забезпечення законності негласних слідчих (розшукових) дій та процесуальних гарантій захисту прав особи. Актуальність теми зумовлена необхідністю узгодження повноважень сторони обвинувачення щодо отримання доказів із вимогами незалежного контролю за прихованим втручанням у приватну сферу. Проаналізовано взаємодію слідчого, прокурора, слідчого судді та уповноважених оперативних підрозділів на етапах ініціювання, санкціонування, виконання й перевірки результатів негласних дій.

Розкрито гарантійне значення визначення належного суб'єкта проведення процесуальної дії та документального підтвердження його компетенції. Обґрунтовано, що судовий дозвіл не усуває необхідності перевіряти повноваження виконавця і дотримання встановлених меж доручення. Розмежовано самостійне виконання процесуальної дії та участь оперативних працівників у її проведенні під керівництвом уповноваженої особи. Наголошено на необхідності врахування спеціальних правил відповідної дії та недопустимості механічного перенесення висновків щодо обшуку на порядок проведення НСРД.

Охарактеризовано співвідношення доказової та правозабезпечувальної складових діяльності прокурора. Визначено ризики, пов'язані з поєднанням зацікавленості в результатах розслідування та обов'язку припиняти негласне втручання після відпадіння необхідності в ньому. Розглянуто значення відкриття стороні захисту документів, що становили правову підставу проведення НСРД, для перевірки допустимості отриманих доказів.

Запропоновано посилити перевірюваність поточного прокурорського контролю шляхом законодавчого закріплення періодичної письмової оцінки результатів негласної дії та підстав її подальшого проведення з наступним відкриттям відповідних документів стороні захисту. Зроблено висновок, що ефективність гарантій визначається узгодженістю судового дозволу, компетенції виконавця, належного здійснення прокурорських повноважень і можливості подальшої змагальної перевірки.

Ключові слова: *прокурор, негласні слідчі (розшукові) дії, процесуальне керівництво, компетенція, судовий контроль, права людини, допустимість доказів.*

The article examines the prosecutor's place within the system of actors responsible for ensuring the lawfulness of covert investigative (search) actions and the procedural safeguards for individual rights. The relevance of the topic stems from the need to reconcile the prosecution's evidence-gathering powers with the requirements of independent oversight of covert interference with the private sphere. The interaction between investigators, prosecutors, investigating judges, and authorised operational units is analysed at the stages of initiating, authorising, conducting, and reviewing the results of covert actions.

The safeguarding significance of identifying the legally competent actor responsible for a procedural action and documenting their authority is explored. It is argued that

© СМАКОВСЬКИЙ О.С. – аспірант кафедри кримінального права (Запорізький національний університет) https://orcid.org/0009-0009-8487-2327

Стаття поширюється на умовах ліцензії CC BY 4.0

judicial authorisation does not remove the need to verify the executing officer's powers and compliance with the limits of the written assignment. A distinction is drawn between independently conducting a procedural action and the participation of operational officers under the direction of an authorised official. The article emphasises the need to consider the specific rules governing each action and cautions against automatically extending conclusions concerning searches to the conduct of covert investigative (search) actions.

The relationship between the evidentiary and rights-protecting aspects of prosecutorial activity is examined. Risks arising from the combination of an interest in investigative outcomes and a duty to terminate covert interference once it is no longer necessary are identified. The significance of disclosing to the defence the documents constituting the legal basis for covert actions is considered in relation to reviewing the admissibility of the evidence obtained.

The article proposes strengthening the accountability of ongoing prosecutorial oversight by introducing a statutory requirement for periodic written assessments of the results of covert actions and the grounds for their continuation, followed by disclosure of the relevant documents to the defence. It is concluded that effective safeguards depend on the consistency between judicial authorisation, the executing officer's legal competence, the proper exercise of prosecutorial powers, and opportunities for subsequent adversarial scrutiny.

Key words: *prosecutor, covert investigative (search) actions, procedural supervision, legal competence, judicial oversight, human rights, admissibility of evidence.*

Постановка проблеми. Негласний характер отримання доказової інформації зумовлює підвищене значення належного розподілу повноважень між суб'єктами кримінального провадження. Особа, щодо якої проводяться негласні слідчі (розшукові) дії, зазвичай не має можливості своєчасно дізнатися про втручання та безпосередньо оспорити його правомірність. Тому законність відповідних заходів залежить від узгодженості попереднього судового контролю, процесуального керівництва прокурора та діяльності уповноважених виконавців.

Особливе місце в цій системі посідає прокурор, який одночасно бере участь у формуванні доказової основи обвинувачення та зобов'язаний забезпечувати дотримання прав людини. Поєднання цих складових потребує механізмів, які дозволяють перевірити обґрунтованість його рішень, своєчасність реагування на порушення та належне виконання обов'язку припинити негласну дію після відпадіння необхідності в її проведенні. Саме закріплення відповідного повноваження без визначення способів перевірки його реалізації не забезпечує достатньої прозорості прокурорського контролю.

Самостійну проблему становить визначення належного суб'єкта виконання процесуальної дії. Наявність судового дозволу не усуває необхідності встановлювати, хто фактично здійснював втручання, на якій правовій підставі та в яких межах. При цьому необхідно розмежовувати самостійне проведення дії оперативними працівниками та їх залучення до виконання окремих завдань під керівництвом уповноваженої особи. Оцінювання відповідних ситуацій має враховувати спеціальне регулювання конкретної процесуальної дії.

Завершальним елементом гарантій є можливість сторони захисту перевірити правові підстави та умови проведення НСРД. Відкриття відповідних документів дозволяє зіставити дозволені межі втручання з фактичними діями виконавців і сформулювати заперечення щодо допустимості доказів. Отже, наукова проблема полягає у визначенні такої моделі реалізації прокурорських повноважень, яка поєднувала б оперативність поточного контролю з документальною перевірюваністю його здійснення та ефективною наступною змагальною перевіркою.

Стан наукової розробки проблеми. Питання участі прокурора у проведенні негласних слідчих (розшукових) дій досліджується у зв'язку з його статусом суб'єкта доказування, повноваженнями процесуального керівника та обов'язками щодо захисту прав людини. У доктрині акцентовано на функціональній єдності відповідних повноважень або на ризиках їх поєднання у представника сторони обвинувачення.

М. А. Погорецький та Е. Ф. Іскендеров розглядають діяльність прокурора у контексті доказування та забезпечення допустимості отриманих відомостей. Цей підхід дозволяє характеризувати погодження, ініціювання та контроль за проведенням НСРД як взаємопов'язані складові процесуального керівництва, спрямовані на законне отримання доказової інформації. Інший аспект проблеми розкриває О. В. Маленко, який досліджує виконання прокурором обов'язку припиняти негласні дії після відпадіння необхідності в їх продовженні. Автор звертає увагу на

ризики бездіяльності прокурора та обґрунтовує посилення судового контролю. Значення цього напряму полягає у постановці питання про достатність внутрішніх гарантій неупередженого оцінювання потреби в подальшому втручанні. П. Юрчишин аналізує повноваження прокурора під час контролю за вчиненням злочину, зокрема проблеми визначення підстав його застосування та порядку ініціювання. А. С. Гуменюк розглядає отримання результатів негласних дій як багаторівневий механізм взаємодії слідчого судді, прокурора та оперативних підрозділів. О. Бабіков акцентує на необхідності чіткого визначення підстав і умов проведення НСРД у поєднанні з дієвим судовим контролем. Зазначені праці формують основу для дослідження правозахисної ролі прокурора, однак потребують розвитку щодо документального підтвердження належного здійснення контрольних повноважень. Недостатньо визначити компетенцію відповідного суб'єкта без установлення способів перевірки її реалізації. Тому подальшого осмислення потребують періодичність оцінювання результатів НСРД, зміст письмової фіксації такого оцінювання та доступ захисту до відповідних документів.

Метою наукової статті є визначення місця прокурора в системі забезпечення законності негласних слідчих (розшукових) дій, розкриття взаємозв'язку його повноважень із компетенцією інших учасників негласного провадження та обґрунтування механізму документального підтвердження поточного прокурорського контролю для забезпечення прав особи й можливості наступної змагальної перевірки результатів втручання.

Виклад основного матеріалу. Негласні слідчі (розшукові) дії, які передбачають тимчасове обмеження прав людини, спрямовуються на запобігання тяжким та особливо тяжким злочинам, їх виявлення і припинення. Серед цілей застосування таких заходів також визначено встановлення місцеперебування осіб, які ухиляються від відбування кримінального покарання або зникли безвісти, забезпечення захисту життя, здоров'я, житла та майна працівників судових і правоохоронних органів та учасників кримінального судочинства, а також припинення розвідувально-підривної діяльності проти України [1].

До суб'єктів, наділених повноваженнями проводити негласні слідчі (розшукові) дії, пов'язані з обмеженням окремих конституційних прав людини, відносяться слідчі органи внутрішніх справ, органи безпеки, органи контролю за додержанням податкового законодавства та Державне бюро розслідувань із моменту початку його діяльності. Крім того, виконання відповідних дій може покладатися на уповноважені оперативні підрозділи органів внутрішніх справ, органів безпеки, органів контролю за додержанням податкового законодавства, органів і установ виконання покарань та слідчих ізоляторів Державної кримінально-виконавчої служби України [2], а також органів Державної прикордонної служби України [3] та Державної митної служби України [4].

Зазначені оперативні підрозділи здійснюють негласні слідчі (розшукові) дії на підставі письмового доручення слідчого або прокурора, який забезпечує процесуальне керівництво досудовим розслідуванням. Залучення оперативного підрозділу до безпосереднього виконання відповідної дії чи участі в ній відбувається за рішенням керівництва державного органу, визначеного статтею 246 КПК України [5]. За таких умов відповідний підрозділ набуває статусу уповноваженого оперативного підрозділу.

Процесуальне оформлення підготовки, проведення та результатів негласних слідчих (розшукових) дій здійснюється за допомогою постанов, клопотань, ухвал слідчого судді, доручень і протоколів. Якщо проведення відповідної дії не потребує дозволу слідчого судді або здійснюється у невідкладному порядку, передбаченому статтею 250 КПК України, рішення слідчого чи прокурора оформлюється постановою. Її зміст має відповідати вимогам статей 246 та 251 КПК України [5].

Звернення слідчого або прокурора до слідчого судді з метою отримання дозволу на проведення негласної слідчої (розшукової) дії оформлюється клопотанням, складеним відповідно до статті 248 КПК України. Обґрунтування необхідності такої дії повинно узгоджуватися з матеріалами кримінального провадження. Водночас самі матеріали надаються для ознайомлення лише тоді, коли цього вимагає слідчий суддя [5]. Підготовка клопотання потребує особливої уваги до точності відомостей, за якими визначається об'єкт запланованого втручання. Йдеться, зокрема, про ідентифікаційні характеристики кінцевого обладнання, прізвище, ім'я та по батькові особи, чиї права підлягають тимчасовому обмеженню, а також адресу проведення відповідної дії. Помилки в цих даних можуть негативно вплинути на її результати, тому особа, відповідальна за складання клопотання, має ретельно перевірити їх правильність і достовірність.

Після погодження з прокурором слідчий подає клопотання голові або іншому визначеному ним судді відповідного апеляційного суду, найбільш територіально наближеного до апеляційного

суду, в межах територіальної юрисдикції якого здійснюється досудове розслідування, відповідно до наведеного у матеріалі положення статті 247 КПК України [5]. Організація негласних слідчих (розшукових) дій допускає декілька форм участі слідчого. Він може здійснювати їх особисто, проводити спільно з уповноваженими оперативними підрозділами, залучати інших осіб або доручати виконання таких дій відповідним оперативним підрозділам, що передбачено частиною шостою статті 246 КПК України [6]. Доручення слідчого чи прокурора направляється керівникові органу, юрисдикція якого поширюється на місце вчинення кримінального правопорушення та у структурі якого функціонують орган досудового розслідування та/або оперативні підрозділи з належними повноваженнями щодо проведення негласних слідчих (розшукових) дій. Відповідний порядок пов'язується з положеннями статті 246 КПК України [7]. Якщо початок досудового розслідування ґрунтувався на матеріалах оперативно-розшукової діяльності, виконання негласної слідчої (розшукової) дії зазвичай доручається підрозділу, який виявив злочин. При цьому обов'язково враховуються межі його компетенції. До доручення долучається ухвала слідчого судді, якою надано дозвіл на проведення відповідної дії. Сам документ оформлюється у двох примірниках із використанням офіційного бланка органу досудового розслідування.

Аналіз правової позиції, сформульованої Об'єднаною палатою Касаційного кримінального суду у складі Верховного Суду в постанові від 6 грудня 2021 року у справі № 663/820/15-к [8], дає змогу розкрити гарантійне значення законодавчого визначення суб'єктів, уповноважених здійснювати втручання у приватну сферу особи. Суд виходив із того, що виконання ухвали про дозвіл на обшук житла чи іншого володіння особи належить до повноважень слідчого або прокурора та не може передоручатися оперативним підрозділам. Такий висновок ґрунтується на системному тлумаченні загальних положень щодо доручення слідчих дій і спеціальної норми, яка визначає порядок виконання ухвали про обшук. Зазначений підхід, сформований у національній судовій практиці, дозволяє розглядати вимогу щодо належного суб'єкта проведення обшуку як самостійну процесуальну гарантію. Законність втручання у приватну особисту сферу передбачає дотримання сукупності умов: наявності правової підстави, належної процедури, визначених меж втручання та відповідної компетенції посадової особи. Відповідно, судовий дозвіл не усуває необхідності перевіряти, ким і в який спосіб його реалізовано. Інакше попередній судовий контроль втрачав би частину свого захисного значення, оскільки фактичне виконання ухвали могло б відбуватися поза встановленими законом суб'єктними межами. Наведена справа також виявляє проблему співвідношення організаційної доцільності та правової визначеності. Можливість залучення оперативних підрозділів до виконання завдань кримінального провадження сама по собі не створює необмежених підстав для передання їм процесуальних повноважень. З погляду гарантування прав людини розподіл компетенції має забезпечувати передбачуваність державного втручання та персоніфікацію відповідальності за його здійснення. Тому потреба в оперативності розслідування не може бути достатнім обґрунтуванням розширювального тлумачення повноважень посадових осіб.

Водночас заборону передоручення виконання ухвали про обшук необхідно відмежовувати від участі оперативних працівників у цій слідчій дії. У постанові від 16 лютого 2022 року у справі № 758/5719/16-к Верховний Суд розмежував самостійне проведення обшуку оперативними співробітниками та їх залучення до обшуку, який проводить слідчий [9]. Отже, сама участь оперативних працівників не є достатньою підставою для висновку про недопустимість отриманих результатів. supreme.court.gov.ua На нашу думку, для оцінювання дотримання процесуальних гарантій необхідно встановлювати фактичний розподіл ролей: хто керував слідчою дією, приймав процесуальні рішення та забезпечував дотримання прав її учасників.

Окремий напрям аналізу становить відкриття стороні захисту документів, які були підставою для проведення негласних слідчих (розшукових) дій. Із викладених у ньому судових висновків випливає необхідність розмежовувати несвоєчасне відкриття матеріалів унаслідок неналежної процесуальної поведінки сторони обвинувачення та їх пізніше розсекречення з незалежних від неї причин. Тому оцінювання допустимості доказів потребує врахування як своєчасності вжитих прокурором заходів, так і реальної можливості захисту дослідити відповідні документи та оспорити законність отримання доказової інформації. У цьому контексті відкриття стороні захисту ухвал слідчого судді про дозвіл на проведення НСРД та постанов прокурора про здійснення контролю за вчиненням злочину необхідно розглядати як передумову ефективного оспорювання законності відповідного втручання. Доступ до цих документів дає стороні захисту можливість перевірити правові підстави, дозволені межі та умови проведення негласних слідчих (розшукових) дій, а також сформулювати заперечення щодо допустимості отриманих доказів.

Таким чином, проведений аналіз дає підстави запропонувати авторський висновок: ефективність процесуальних гарантій захисту приватної сфери особи визначається узгодженістю судового дозволу, компетенції його виконавця та можливості подальшої змагальної перевірки результатів втручання. Порушення цих вимог послаблює практичну дієвість судового контролю й потребує належної судової оцінки під час вирішення питання про допустимість доказів.

Закріплення інституту негласних слідчих (розшукових) дій у національному кримінальному процесі розширило можливості протидії злочинності. Правове регулювання цього інституту покликане узгодити потреби результативного кримінального переслідування з необхідністю захисту особи від невиправданого втручання держави у сферу її прав і свобод. Визначальною передумовою допустимості фактичних даних, отриманих унаслідок проведення таких дій, є неухильне дотримання встановлених законом підстав, умов та процесуального порядку їх здійснення.

Питання про місце прокурора в системі суб'єктів забезпечення законності негласних слідчих (розшукових) дій належить до дискусійних у вітчизняній кримінальній процесуальній доктрині. Умовно можна виокремити два підходи. Представники першого, зокрема М. А. Погорецький та Е. Ф. Іскендеров, розглядають прокурора насамперед як суб'єкта доказування, для якого негласні слідчі (розшукові) дії є одним із засобів отримання доказів, а наглядові повноваження – інструментом забезпечення їх допустимості [10]. У межах такого підходу процесуальне керівництво трактується як форма нагляду, що органічно поєднує обвинувальну та правозабезпечувальну функції. Представники другого підходу акцентують на структурному конфлікті інтересів. Так, О. В. Маленко на прикладі корупційних проваджень доводить, що зосередження повноваження щодо припинення негласних дій лише в руках прокурора, без будь-якого контролю слідчого судді, породжує негативні наслідки, оскільки прокурор як представник сторони обвинувачення не зацікавлений у припиненні негласних заходів; автор підтверджує цей висновок статистичними даними про співвідношення кількості отриманих дозволів і кількості рішень про припинення, а також прикладами визнання доказів недопустимими через провокацію, спричинену бездіяльністю прокурора, і пропонує надати слідчому судді повноваження припиняти негласні дії з урахуванням уже здобутих результатів [11]. П. Юрчишин, досліджуючи контроль за вчиненням злочину, доходить висновку, що прокурор не може самостійно проводити негласні дії і тому реалізує законність опосередковано – через погодження, доручення, заборону та припинення, – проте вказує на відсутність чітких законодавчих критеріїв оцінки необхідності такого контролю та на неврегульованість процедури його ініціювання іншими учасниками сторони обвинувачення [12]. А. С. Гуменюк, своєю чергою, описує отримання результатів негласних дій як багаторівневий механізм, у якому слідчий суддя виконує запобіжну функцію, прокурор – функцію процесуального керівництва та нагляду, а оперативні підрозділи позбавлені будь-якої власної ініціативи [13, с. 700-704]. О. Бабіков обґрунтовує, що збалансованість інтересів кримінального провадження та прав особи досягається лише за наявності чітких критеріїв підстав і умов проведення негласних дій у поєднанні з дієвим судовим контролем [14].

О.В. Маленко робить висновок, що КПК України встановлює обов’язок негайно припинити проведення НСРД, якщо потреба в її подальшому здійсненні відпала, навіть за умови чинності відповідного дозволу. Повноваження щодо прийняття такого рішення законодавець закріплює виключно за прокурором. Водночас практика розслідування корупційних кримінальних правопорушень свідчить про непоодиноке невиконання прокурорами обов’язку, передбаченого ч. 5 ст. 249 КПК України. Така бездіяльність перешкоджає виконанню завдань кримінального провадження та створює ризики необґрунтованого втручання у приватне життя особи, визнання отриманих доказів недопустимими й допущення провокації кримінального правопорушення. З огляду на це вважаємо доцільним закріпити у кримінальному процесуальному законодавстві України механізм судового контролю за результатами проведення НСРД стороною обвинувачення. У межах такого механізму слідчого суддю варто наділити повноваженням ухвалювати рішення про негайне припинення НСРД, якщо з урахуванням обставин конкретного кримінального провадження буде встановлено відсутність потреби в її подальшому здійсненні [15].

Поділяючи позицію щодо структурного характеру конфлікту функцій прокурора, вважаємо, що пропозиція повної передачі слідчому судді повноваження припиняти негласні дії не враховує обмеженості ресурсів судового контролю та негласного характеру самих дій: слідчий суддя не має постійного доступу до проміжних результатів і не може оцінювати доцільність продовження заходу в режимі реального часу. Більш реалістичним видається інший шлях – закріплення у статті 249 КПК України обов'язку прокурора періодично (наприклад, кожні два місяці) письмово фіксувати оцінку досягнутих результатів і підстав продовження негласної дії з наступним відкриттям цих документів стороні захисту в порядку статті 290 КПК України. Такий механізм зберігає оперативність прокурорського контролю і водночас створює документальну основу для його наступної змагальної перевірки.

Висновки. Законність НСРД забезпечується узгодженою діяльністю слідчого, прокурора, слідчого судді та уповноважених оперативних підрозділів. Наявність судового дозволу не

замінює перевірки компетенції виконавця, меж доручення та порядку використання отриманих матеріалів. Правові позиції щодо обшуку можуть враховуватися для розкриття значення належного суб'єкта, однак не підміняють спеціальних правил проведення НСРД. Поєднання прокурором доказової та контрольної діяльності потребує гарантій перевірюваності його рішень. Доцільно передбачити періодичне письмове оцінювання результатів негласної дії, збереження підстав її проведення та необхідності припинення. Відповідні документи мають відкриватися стороні захисту для змагальної перевірки. Такий механізм зберігає оперативність прокурорського контролю та посилює персональну відповідальність прокурора за втручання. Ефективність захисту прав визначається взаємозв'язком належної компетенції, обґрунтованих рішень і реальної можливості їх оспорювання.

Список використаних джерел:

1. Лоскутов Т.О. Кримінальне переслідування, здійснюване слідчим: монографія. Дніпропетровськ: Ліра ЛТД, 2011. 164 с.

2. Про Державну кримінально-виконавчу службу України: Закон України від 23 червня 2005 року № 2713-IV URL.: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2713-15#Text

3. Про Державну прикордонну службу України: Закон України від 3 квітня 2003 року № 661-IV URL.: https://zakon.rada.gov.ua/go/661-15

4. Про Державну митну службу України: Указ Президента України від 29 листопада 1996 року №216/98. URL.: https://zakon.rada.gov.ua/go/1145/96

5. Кримінальний процесуальний кодекс України : Закон України від 13 квітня 2012 року № 4651-VI URL.: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/4651-17#Text

6. Про затвердження Інструкції про організацію проведення негласних слідчих (розшукових) дій та використання їх результатів у кримінальному провадженні: Наказ Генеральної прокуратури України, Міністерства внутрішніх справ України, Служби безпеки України, Адміністрації Державної прикордонної служби України, Міністерства фінансів України, Міністерства юстиції України від 6.11.2012 року № 114/1042/516/1199/936/1687/5. URL.: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/v0114900-12#Text

7. Мамченко Н. Чи має право слідчий доручити відповідним оперативним підрозділам виконання ухвали слідчого судді про дозвіл на обшук, – позиція Об'єднаної палати ККС ВС. URL.: https://sud.ua/uk/news/publication/292166-imeet-li-pravo-sledovatel-poruchit-sootvetstvuyuschim-operativnym-podrazdeleniyam-ispolnenie-opredeleniya-sledstvennogo-sudi-o-razreshenii-na-obysk-pozitsiya-obedinennoy-palaty-kus-vs

8. Постанова Об'єднаної палати ККС ВС від 06.12.2021 року у справі № 663/820/15-к. URL.: https://reyestr.court.gov.ua/Review/101829915

9. Постанова Верховного Суду від 16 лютого 2022 року у справі № 758/5719/16-к URL.: https://reyestr.court.gov.ua/Review/103466853

10. Погорецький М. А., Іскендеров Е. Ф. Роль прокурора при проведенні негласних слідчих (розшукових) дій. Вісник кримінального судочинства. 2021. № 3–4. С. 47–58. DOI: 10.17721/2413-5372.2021.3-4/47-58

11. Маленко О. В. Обов'язок прокурора припинити проведення негласних слідчих (розшукових) дій у корупційних кримінальних провадженнях: теоретичне обґрунтування та практика реалізації. Нове українське право. 2024. № 2. С. 140–149. DOI: 10.51989/NUL.2024.2.18.

12. Юрчишин П. Правові засади реалізації повноважень прокурора при здійсненні контролю за вчиненням злочину. Юридичний вісник. 2025. № 1. С. 283–289. DOI: 10.32782/yuv.v1.2025.37.

13. Гуменюк А. С. Результати негласних слідчих (розшукових) дій як особливий різновид доказів у кримінальному провадженні. Юридичний науковий електронний журнал. 2025. № 1. С. 700–704. DOI: 10.32782/2524-0374/2025-1/165.

14. Бабіков О. Теоретико-прикладні основи проведення негласних слідчих (розшукових) дій у кримінальному провадженні : дис. … д-ра юрид. наук : 12.00.09. Київ, 2024. 546 с.

15. Маленко О.В. Обов'язок прокурора припинити проведення негласних слідчих (розшукових) дій у корупційних кримінальних провадженнях: теоретичне обґрунтування та практика реалізації. *Нове українське право*. 2024. Вип. 2. С. 140-149 DOI https://doi.org/10.51989/NUL.2024.2.18

Дата першого надходження статті до видання: 09.10.2025
Дата прийняття статті до друку після рецензування: 10.11.2025
Дата публікації (оприлюднення) статті: 24.11.2025